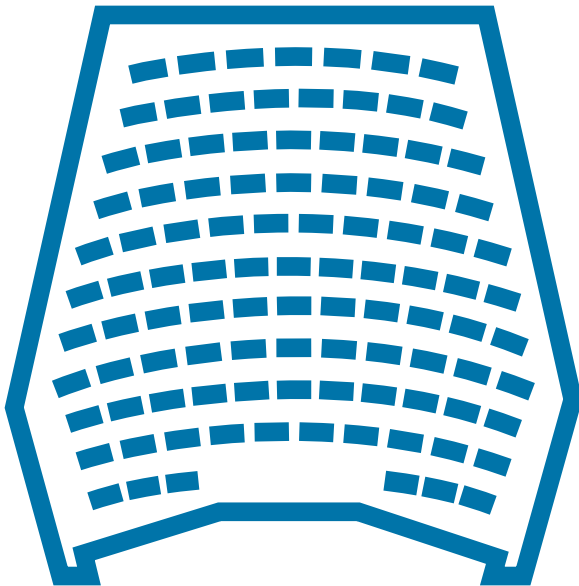

deSingel

Internationale Kunstcampus

2008-2009 BLAUWEZAAL

**SPECTRA ENSEMBLE
OLV. FILIP RATHÉ
WO 28 JAN 2009**

2008-2009 / CREATIES

WO 17 SEP 2008
CHAMP D'ACTION & BLINDMAN

DO 9 OKT 2008
SPIEGEL STRING QUARTET

WO 28 JAN 2009
SPECTRA ENSEMBLE OLV. FILIP RATHÉ

WO 4, DO 5 MRT 2009
LOD & B'ROCK OLV. FRANK AGSTERIBBE

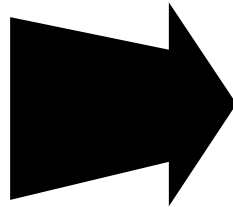
DO 26 MRT 2009
ENSEMBLE INTERCONTEMPORAIN OLV. PIERRE BOULEZ

ZA 28 MRT 2009
CHAMP D'ACTION & STUDENTEN CONSERVATORIUM ANTWERPEN

inleiding **Mark Delaere, 19.15 uur, foyer de kunsthaven**

begin concert **20.00 uur**
pauze **omstreeks 20.45 uur**
einde **omstreeks 21.50 uur**

teksten programmaboekje **Mark Delaere**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

SPECTRA ENSEMBLE
FILIP RATHÉ muzikale leiding
CHARLOTTE RIEDIJK sopraan
THOMAS BAUER bariton

VERSTILLING

LUCIEN GOETHALS (1931-2006)

Festina Lente, 13 profane motetten op Engelse teksten van Gust Gils voor mezzosopraan, bariton en ensemble (2001) 40'

pauze

SALVATORE SCIARRINO (°1947)

Quaderno di Strada, 13 liederen voor bariton en ensemble (2003) 45'

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, .. betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER, Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

foyer de kunsthaven

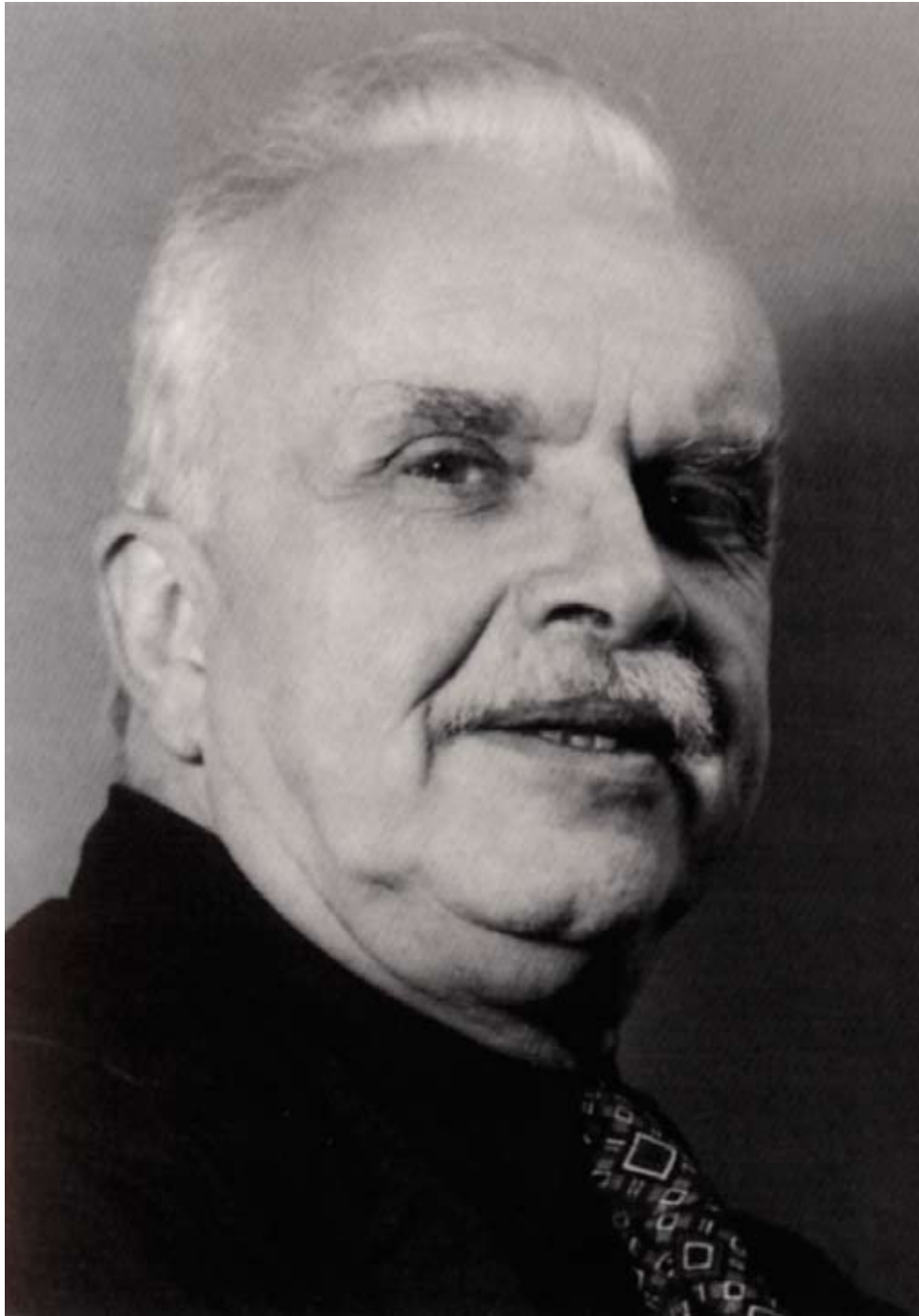
enkel open bij avondvoorstellingen in rode en/of blauwe zaal
open vanaf 18.40 uur
kleine koude of warme gerechten te bestellen vóór 19.20 uur
broodjes tot net vóór aanvang van de voorstellingen en tijdens pauzes

Hotel Ramada Plaza Antwerp (Desguinlei 94, achterzijde torengedouw ING)

▶ Restaurant HUGO's at Ramada Plaza Antwerp
open van 18.30 tot 22.30 uur

▶ Gozo-bar
open van 10 uur tot 1 uur, uitgebreide snacks tot 23 uur
deSingelaanbod: tweede drankje gratis bij afgifte van uw toegangsticket

Reclamepanelen omringen de bouwwerf van deSingel. De plaatsing van deze panelen levert extra middelen op om de bouwkosten te financieren. De toelating voor het plaatsen van de advertentiepanelen geldt voor de periode van de bouwwerken. Wij hopen op uw begrip.

Lucien Goethals

IN DE BEPERKING TOONT ZICH DE MEESTER

Dit gevleugelde woord van Goethe is zeker ook van toepassing op sommige muziek. Het concert van vanavond presenteert twee composities die deze aansporing belichamen. Zowel 'Festina Lente' van Lucien Goethals als het 'Quaderno di strada' van Salvatore Sciarrino is gekenmerkt door spaarzaamheid en concentratie. Dit is geen nieuw fenomeen in de kunstmuziek. Ook vroeger gingen componisten reductionistisch te werk, soms als reactie tegen een opulente schrijfwijze die als voorbijgestreefd ervaren werd, soms uit persoonlijke artistieke aandrang. Het eerste geval beantwoordt aan de opvatting over (muziek)geschiedenis als een voortdurende pendelbeweging tussen twee uitersten: tussen ratio en affect, tussen contrapunt en melodie, en dus ook tussen complexiteit en eenvoud. In de zogenaamde 'seconda prattica' zetten Italiaanse componisten en theoretici zich sinds het midden van de zestiende eeuw af tegen het 'barbaarse, Gotische contrapunt' dat de renaissancepolyfonie tot dat ogenblik domineerde. In plaats van al die stemmen die door elkaar krioelen en die daardoor de tekst onverstaaenbaar maken - een ernstig vergrijp voor een Italiaans humanist! - komt nu een veel transparanter klankbeeld op de voorgrond: één gezongen melodielijn, eventueel begeleid door enkele akkoorden op een instrument (begeleide monodie). De Camerata, het genootschap van geleerden in Firenze dat deze esthetische ommekeer bewerkstelligt, beroept zich hiervoor onder meer op de antieke muziektheorie en -praktijk, die eveneens met uiterst eenvoudige muzikale middelen de menselijke psyche wist te beroeren. Deze stijlvergang tussen renaissance en (vroeg)barok gaat dus gepaard met een streven naar radicale vereenvoudiging van de muziek. Tijdens de barok neemt de complexiteit weer hand over hand toe (vooral in de instrumentale muziek), zodat tegen het einde van de laatbarok alweer een tegenreactie op gang komt. In een beroemde polemiek doet Johann Adolf Scheibe de muziek van Bach af als "verwarde, duistere hersenspinsels die ingaan tegen het wezen van de muziek". Hij richt zijn pijlen vooral op de grote contrapuntische meesterwerken van Bach, maar eigenlijk viseert hij de barokmuziek in haar geheel, met haar 'pompeuze', 'bombastische' en 'artificiële' stijl. Het nieuwe ideaal is dat van de eenvoudige, 'natuurlijke' melodie die het gemoed van elke luisteraar met goede smaak onmiddellijk beroert. Daar hoeven voor theoretici als Scheibe en Mattheson verder geen tegenstemmen of doorwrochte uitwerkingen aan te pas te komen. Deze nieuwe

esthetische idealen effenen het pad voor de klassieke stijl en ook hier weer gaat de stijlovergang dus aanvankelijk gepaard met een vereenvoudigingsproces. Dat kan niet gezegd worden van de romantiek en van het modernisme, die in de optiek van het streven naar originaliteit en vooruitgang steeds meer muzikale middelen gaan inzetten. Dit is zonneklaar als men een symfonie van Mahler met een symfonie van Haydn vergelijkt: groter orkest, meer bewegingen, langere duur, uitrekking van de conventies op vlak van compositietechniek, genre en esthetiek. In het neoclassicisme reageert Stravinsky hiertegen, en ook wel tegen de atonale en ritmische vernieuwingen waaraan hijzelf voordien had meegewerkt. Eens te meer is een nieuwe stijl hier het vehikel om tot een vereenvoudiging van de muziek te komen. Dat neemt niet weg dat sommige componisten zich ongeacht de periode en de heersende stijl altijd meer thuis voelen in een introverte, lyrische of poëtische uitdrukkingssfeer dan in een extraverte, dramatische of sterk retorische context. De Monte en Lassus, Schubert en Beethoven, Webern en Schönberg zijn telkens tijdgenoten die in eenzelfde stijl een beperking, respectievelijk uitbreiding van de muzikale middelen nastreven.

In de loop van de vorige eeuw heeft het modernisme voor een steeds groter arsenaal aan muzikale middelen en voor een steeds complexer klankbeeld gezorgd. Het meest extreme voorbeeld is de zogenaamde 'nieuwe complexiteit' met componisten als Brian Ferneyhough of Richard Barrett, die zo'n gedetailleerde, rijke partituren schrijven dat ze voor de muzikant nauwelijks speelbaar, en voor de luisteraar nauwelijks bevatbaar zijn. Niet elke componist - zelfs niet elke modernistische componist - voelt zich in dit idioom thuis. Voor componisten uit het begin van onze eeuw die zoals Sciarrino en Goethals eerder aan 'in'- dan aan uitbreiding willen doen, zijn er in feite drie historische modellen denkbaar. Het dichtst bij ons staat het zogenaamde postmodernisme, dat zich op vlak van de muzikale middelen als een antimodernisme manifesteert: geen nieuwe klanken, geen nieuwe grammatica maar een terugkeer naar de veel eenvoudiger middelen uit het verleden zoals tonaliteit, periodische ritmes en 'mooie' klanken. Omdat zowel Goethals als Sciarrino zich duidelijk bekennen tot het modernisme is dit voor hen geen valabele optie. Er zijn echter twee voorbeeldcomponisten uit de twintigste eeuw die een radicale beperking van de muzikale middelen verbinden met een modernistische, ja zelfs avant-gardistische esthetiek: Anton Webern en Morton Feldman. De muziek van Webern is uiterst beknopt, maar met slechts enkele tonen bereikt hij wel een maximum aan muzikale intensiteit. Zijn composities zijn zeer geciseerd en op constructief vlak bijzonder vernuftig, maar dat gaat absoluut niet ten koste van hun zeggingskracht. Webern slaagt er integendeel in met minder noten een grotere expressiviteit te bereiken. Bij Feldman zit de reductie niet in de duur van de werken (wel integendeel!) maar in de beperking van het

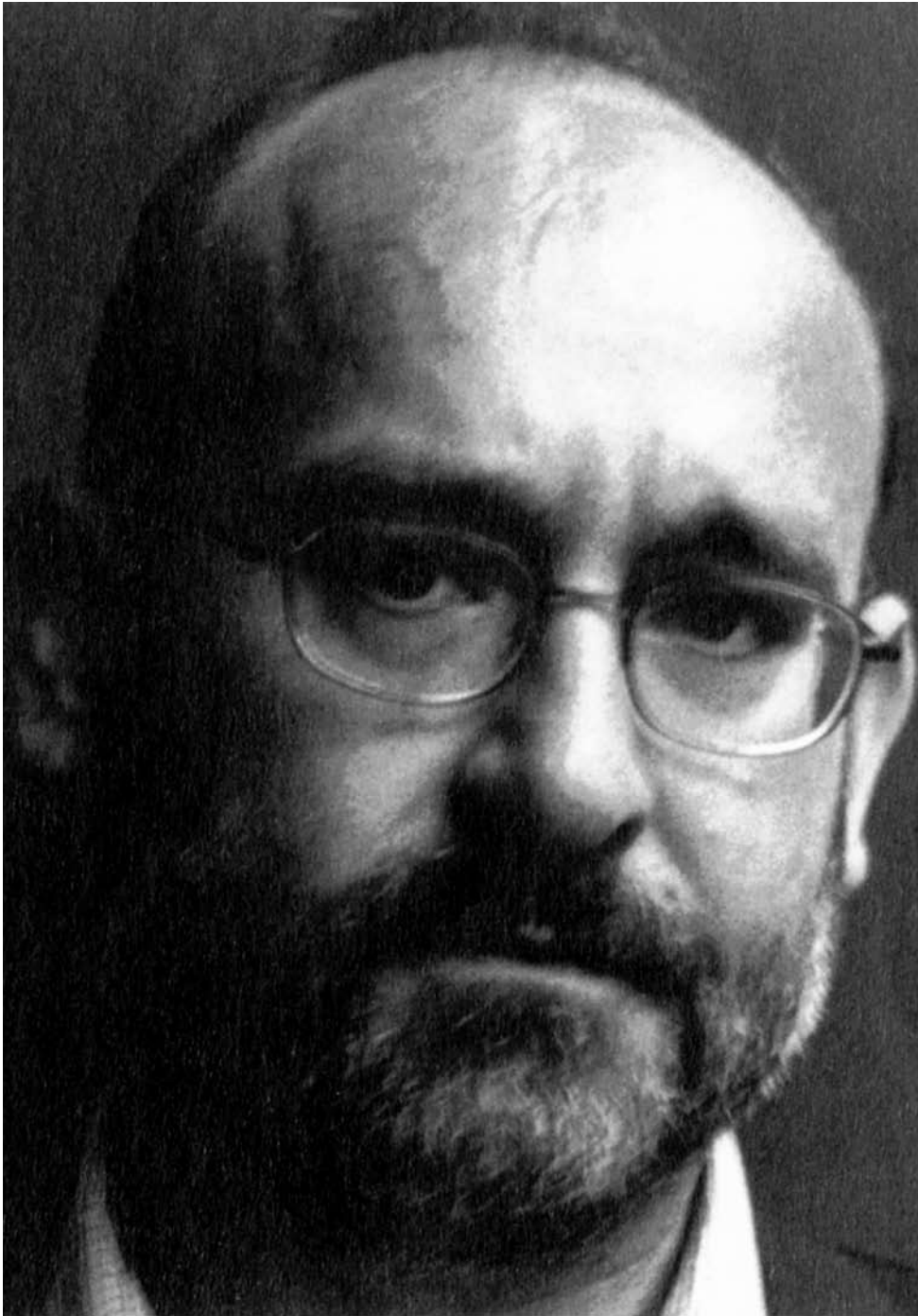
gebruikte materiaal. Feldman gebruikt bij voorkeur slechts enkele akkoorden en korte melodische frasen, die hij echter op een bijzonder fijnzinnige manier instrumenteert en kleurt. Zijn muziek is doorgaans statisch, maar de rijke en toch ingehouden instrumentatie creëert een introverte maar intense poëtische expressie.

Naar mijn aanvoelen sluit de liedcyclus van Goethals eerder aan bij het model van Webern, en die van Sciarrino bij dat van Feldman. Zoals voor alle naoorlogse serialisten had Webern ook voor Goethals een voorbeeldfunctie. Boulez, Stockhausen maar ook Goethals bewonderden Weberns ingenieuze seriële constructies, die volgens hen de essentie van het reeksdenken veel beter hebben gevat dan Schönbergs 'romantische' dodecafonische werken. Ook 'Festina Lente' is strak geconstrueerd volgens een symmetrisch grondplan, waarin begin en einde gelijk zijn en waarin het materiaal gelijkmatig over de 13 korte liederen en de nog veel kortere tussenspelen gespreid wordt. In tegenstelling tot Boulez en vooral Stockhausen laat Goethals zich ook door Weberns ascetische schrijfwijze inspireren, waarin 'minder' (materiaal) ook 'meer' (expressie) betekent. Sciarrino daarentegen hecht zoals Feldman veel belang aan klankkleur als expressiemiddel, en veel van zijn werken zijn ook gekenmerkt door een (soms extreem) zachte klanksterkte. In tegenstelling tot Feldman benut Sciarrino ook de klankkleuren die ontstaan door 'alternatieve' speeltechnieken, die intussen gemeengoed geworden zijn.

Lucien Goethals

Festina Lente. Dertien profane motetten op Engelse teksten van Gust Gils, voor mezzosopraan, bariton en ensemble (2001)

Zoals alle goede poëzie stemmen de dertien Engelstalige gedichten van Gust Gils die Goethals selecteerde tot nadenken. Er is een afwisseling tussen korte, aforistische teksten en langere gedichten maar de structuur is telkens goed gearticuleerd en ze leent zich goed tot een muzikale verklanking. De meeste teksten zijn beschouwend van aard, maar vaak is er een verrassende, soms zelfs humoristische wending. De mezzosopraan en de bariton worden afwisselend, maar soms ook samen ingezet. In het laatste geval kunnen ze de tekst volledig samen zingen in hetzelfde ritme en grotendeels op dezelfde toonhoogte (zoals in lied 3), maar de andere stem kan ook opgespaard blijven en pas op het einde verrassend participeren (zoals in de 'pointe' van lied 6). In tegenstelling tot de korte motieven die door de instrumenten gespeeld worden, bestaan de zanglijnen uit langere melodische frasen. Er komt veel tekstuitbeelding aan te pas, zoals in lied 6 waarin de begeleiding door de instrumenten het beeld van een galop ('vierklauwens') oproept, of zoals in lied 9 waarin de klagende dalende glissandi in de altviool 'the lament of the widows' veraanschouwelijken. Het ensemble (fluit, basklarinet, viool, altviool, 2 percussionisten en piano)

Salvatore Sciarrino © Lebrecht Collection Londen

speelt doorgaans zeer korte figuren van 3 of 4 tonen, die contrapuntisch verwerkt of in de vorm van een ostinato herhaald worden. De rode draad doorheen de cyclus zijn de zogenaamde 'promenades', korte tussenspelen die de afzonderlijke liederen verbinden. Alle promenades zijn gebouwd op hetzelfde materiaal: harmonisch dissonant, ritmisch aanleunend bij de mars ('wandelen'). De promenades maken natuurlijk de overgang tussen liederen met een verschillende expressieve inhoud en muzikale textuur. Toch zijn deze tussenspelen verrassend uniform. Ze creëren eerder een harmonische clash met het slot van een lied (waarin menige strofe eindigt op een volmaakte drieklank) dan een vlekkeloze overgang.

Salvatore Sciarrino
Quaderno di strada . Dertien liederen voor bariton en ensemble (2003)

De ondertitel van deze prachtige compositie geeft aan dat de cyclus bestaat uit 12 liederen en een spreuk. De teksten zijn zeer kort: aforismen, graffiti, snapshots die als het ware 'onderweg' gevonden zijn en die door de componist in een muzikaal hanteerbare vorm werden gebracht. Zoals te verwachten bij Sciarrino weet hij de tekst in al zijn dimensies uitzonderlijk goed te treffen. Dat heeft zowel betrekking op de inhoud, maar misschien meer nog op de klank van de teksten. Sciarrino slaagt daar in die mate in, dat we niet langer een zanger horen die begeleid wordt door een instrumentaal ensemble, maar eerder één klanklichaam waarin de menselijke stem en de instrumenten een perfecte symbiose vormen. Dat vergt een perfect aanvoelen van de klankwaarde van een tekst en zeer veel fantasie op vlak van instrumentatie. Eén van de mooiste esthetische ervaringen bij dit werk is dan ook de volledige versmelting van timbres. Elke trilling in de menselijke stem, elke inflectie, elke verkleuring wordt beantwoord door en gevat in een instrumentaal timbre. De klanken zijn vaak labiel: licht zwevend, een precieze maar net afwijkende intonatie, trillend (er komen veel trillers voor), verkleurend. Alternatieve speeltechnieken worden ingezet om dit hele spectrum aan geruis en klank te verwezenlijken. Hoewel er 14 musici ingezet worden, spelen er zelden meer dan 3 of 4 instrumenten samen. De muziek is dus doorgaans stil, en de enkele plotse uitbarstingen missen hun impact niet. Sciarrino's 'Quaderno di strada' is even weerloze als weergaloze muziek, van een zelden gehoorde breekbare schoonheid.

LUCIEN GOETHALS

FESTINALENTE

teksten: Gust Gils (°1924)

1. ALLIGATOR GROVE

he was standing on top of a ridge
watching citrus trees grow in the distance
when he spied her leaning out of her window
hey freak how's things! she called out to him.

are you sure you wanted to say that he answered
'cause every time you do there's a red flare
lighting up your nostrils.
but no one ever cares to listen to me.

he was right. She was laughing like mad
and leaning over backward
till her shoulders were touching ground
one hundred years in the past.

2. DRIFTING APART TOGETHER

do you mind
if I go up in smoke?

I
wasn't asking aloud

she replied
by refusing to open
her eyes

3. MAGIC STONE

magic stone was fast asleep
as it was a magic stone
everybody without knowing
it was snowing fathoms deep
went into a magic sleep

waiting for the magic stone
to wake up from its magic sleep
fathoms deep the snow is snowing
but its magic for to keep
magic stone stays fast asleep

4. A FAIRY TALE CURRENT AMONG PLANTS

the trees in the enchanted forest
so swiftly were they growing
that the nimble climbing of squirrels
was no match for it.

even birds vertically rising
could nohow beat the height
of the highest tree-tops.

as for the people living yonder
pretty soon they weren't standing
taller than half an ant.

and never did the sun manage
to reach the zenith
there and then.

5. IF

I am a believer
But you are not my creed

if I am a river
you are not my sea

if I am desire
you are not my need

if you are my image
I am not what you seem

6. WHITE HORSE WAS BROKEN

the white broken horse
was seen stumbling through
a barbed wire fence

the great white
horse was broken by the pecking
of a little bird

the bird went mad
with sorrow -

I don't believe it

7. SALESTALK

I'll find you a lost continent
With one hand tied behind me back.

do a hard-selling job
on immortality-pills and whatnot.

I'll flash you round the world
In thirty seconds flat.

I'll show you marvels I'll teach you greek
I'll teach you to tramp the my cauliflowers!

I'll make you wish
you'd never set eyes on me.

8. WHICH HAD TO BE PROVED

trees
are casting shadows.

because if they didn't
to the sun's rays we'd be exposed.

just check it out:
on rainy days

trees don't have to cast shadows -
and they don't.

9. IN ORDER THAT

the lament of widows
and the weeping of orphans

have gone to their unjust reward
under the cobwebs
of wilful neglect -

in order that history
get started

10. DIRGE

the confounded man was very green.
lying on his back.
he would never meet again.
father! father!

cog-wheels of celestial
clockwork kept on dropping into
the room. oh why all this ambiguity?
they were asking themselves.

their father now becoming giant's food
quivering snow-flake in the big hollow radio-voice
of eternity. me and my green buttocks
he was heard to whisper and then

poor father, gone with a groan and a shove
into the bottomless yonder

11. PRECARIOUS DREAMING

according to my own
most indiscreet observation

my dreams aren't getting
any less spectral lately.

which doesn't stop them from being
evermore unwilling

to be discounted as deceit

12. MONDO CANE. OR: THE CARGO-CULT TOO IS A VALID PHILOSOPHY

once I tried to live
happily ever after
but wasn't told exactly where
one should apply for such a venture.

nobody showed me the way.
to be sure, I was given a plan
of all the lies that a pair of scissors may
clip out of the map of the world.

a wise man even advised me:
if you wish to stay contented
don't ever make your life enviable.
and this lie I could comprehend.

yet hardly one street farther
this understanding was lost to me already
and every road was coming to a dead end
at the boundary of a forbidden air-port.

13. MISSING PERSONS

they ran until they came
to the human bridge
and the water was too high
or were they too low

but as I'm just a human eye
in this here human being-bridge
all the time I have known
what was coming

coming
from long ago

PAUZE

SALVATORE SCIARRINO

QUADERNO DI STRADA

I.

Se non ora, quando?
Se non qui, dove?
Se non tu, chi?

Opschrift op een muur in Perugia, 2001

II.

... lo smarrimento non è eccezione per le post italiane

Rainer Maria Rilke

III.

... smarrita la misura delle figure più grande, ché da quelle nasse tuto
l'ordine dell'opera

Lorenzo Lotto, Brief 1526

IV.

Disse un poeta: "E più amata la musica che non si può suonare."

Kafavis, 1897

V.

se spera che i sasi
diventin michete
perché i povereti
se possa saziar
se spera sperando
che venga quell'ora
che andremo in malora
col nostro sperar

Der Bucklige Paduaner von Mailand, geïmproviseerde verzen

VI.

Dove andarono la sera i muratori,
Terminata la Grande Muraglia?

Bertolt Brecht, Fragen eines lesenden Arbeiters

VII.

Anno 410:

Turba di monaci cristiani sbrana l'ultimo matematico Ipazia di Alessandria.

Uit een tijdschrift

VIII.

La rosa che si disfa
Il papavero che al fiato
Improvviso cadrà
L'ombra dei vasi
Che non fa rumore
Lo spazio che sgretola la mente
La lunga crepa, la silente
- il tarlo
come non amarlo
sapendo che anche noi
pian piano roderà
come i tuo fiori

Giovanni Testori, Per Morandi, 1981

IX.

Piove
anche se il mare
è inquieto, dalla barca vi saluto

Fausto Melotti

X.

Donato Creti scrisse:
tu che gentile ammiri i quadri miei,
specchiati e abbi piatà

Uit een tijdschrift

XI.

a filo del violino
vibra la fiamma
immagine del suono

XII.

(1.) Fior di kencùr
s'invoca con gioia
di forme armoniose
si muove ed incanta
che grazia nel dire
rapisce l'anima

(2.) Fior di blimbìng
girati, spòrgiti
splendente coglila
gioiello sul vuoto
corolla regina
essenza di donna

(4.) Fiore di arèn
reclina su altro ramo
sempre scende
al vederti
sui miei versi
un' ombra

(9.) Fior di pandàn
soffice suolo
tu vieni da me
entri
ma scorda il timore
eccoti l'anima

Ghirlanda, Java 1700

Proverbio

Du cose al mondo non si ponno avere:
D'essere belli e di saper cantare.

Spreekwoord uit Todi, Mercella Vincenti

Spectra Ensemble

Het Spectra Ensemble is opgericht in 1993 met de expliciete bedoeling om Vlaamse hedendaagse muziek uit te voeren op een professioneel en hoog kwalitatief niveau. Dit in confrontatie en dialoog met het werk van internationale collega's. Het ensemble werkt dan ook op structurele basis samen met in Vlaanderen werkende componisten en brengt hun werk op internationale podia. Stilistische diversiteit en kwaliteit zijn hierbij essentieel. Acht gedreven musici (fl, kl, vln, vla, vlc, pn, perc + dirigent) met jarenlange ervaring in het hedendaagse repertoire vormen de vaste kern van het ensemble. Zij werken al meer dan tien jaar intensief samen, wat resulteert in een uniek klankidoom en een opmerkelijke muzikale coherentie. Afhankelijk van het programma wordt de groep uitgebreid met ervaren collega's. Spectra speelde meer dan 70 creaties van Belgische componisten en voerde deze werken meermaals uit in eigen land, Europa en Brazilië. Daarnaast creëerde Spectra ook werk van buitenlandse en internationaal gewaardeerde componisten zoals Uljas Pulkkis (FIN), Kee-Yong Chong (Malaysia), Nicolaus A. Huber (met cd-release in 2008) and Luca Francesconi. In 2008 stonden o.a. creaties van Willem Boogman (NL) en Jörg Birkenkötter (D) geprogrammeerd. Het Spectra Ensemble heeft een bijzondere affiniteit met het vocale repertoire. Dit resulteerde in een regelmatige samenwerking met vocale solisten-performers als Christina Ascher, Anna Maria Pammer, Robin Adams en Lucienne Van Deyck. Spectra werkt ook vaak samen met muziektheatergezelschappen. In 2005 begon het ensemble tijdens de Zomer van Antwerpen aan een langdurige samenwerking met muziektheatergezelschap Walpurgis en Theater De Roovers in de opmerkelijke muziektheaterproductie 'De Noces' (Stravinsky - Tsjechov). Daarnaast zijn er ook regelmatige samenwerkingen met auteur en theaterman Eric Devolder en met In Vitro. Het Spectra Ensemble was te gast op verscheidene belangrijke festivals waaronder Ars Musica (B), Transit (B), Festival Musica Nova (Braz), Zyklus Festival (D), November Music Festival (NL, B, D), Musica Sacra (NL) en het Traiettorie Festival (I). Het Spectra Ensemble wordt structureel ondersteund door de Vlaamse Overheid, de Provincie Oost-Vlaanderen en de stad Gent en is een partner van het Bijloke Muziekcentrum (Gent). www.spectraensemble.com

Filip Rathé

Filip Rathé behaalde Eerste Prijzen voor piano, kamermuziek, fuga en koordirectie aan het Koninklijk Muziekconservatorium van Gent. Verder volgde hij koordirectie bij Laszlo Heltay en Pierre Cao en behaalde het diploma van licentiaat in de musicologie aan de Rijksuniversiteit Gent bij prof. H. Sabbe. Op dit ogenblik geeft hij muzikanalyse, literatuur hedendaagse muziek en kamermuziek voor ensemble aan de Hogeschool Gent en muzikanalyse en hedendaags ensemble aan de Hogeschool

Antwerpen. Tussen 1992 en 2001 dirigeerde hij het koor De Tweede Adem dat zich toelegt op de uitvoering van hedendaagse muziek. Filip Rathé is stichtend lid van het Spectra Ensemble. Als pianist en dirigent trad hij op in Europa en Zuid-Amerika en realiseerde verscheidene cd's en tal van radio-opnamen. Als gastdirigent werkte hij o.a. samen met het Symfonieorkest van Vlaanderen, het Vlaams Radiokoor, het Collegium Instrumentale Brugense, I Solisti del Vento, het Hermes Ensemble en het Aquarius Ensemble. Daarnaast realiseerde hij als opnameleider meer dan 150 cd-opnamen voor verschillende labels. Als componist schreef hij o.a. werken in opdracht van het vocaal ensemble Ex Tempore, het Collegium Instrumentale Brugense, het Amsterdams Koor (ASKO).

Charlotte Riedijk

De Nederlandse sopraan Charlotte Riedijk werkte als soliste bij o.a. De Nederlandse Opera, het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Stockholm, het Radio Filharmonisch- en Radio Kamer Orkest, Limburgs Symfonie Orkest, Brabants Orkest, Kringkastingsorkestret (Oslo), Holland Symfonia, het WDR Symfonie Orkester Köln, Stockholm Radio Symfonie Orkest, Orkest van de Noorse Opera, Malmö Symfonie Orkest en het Vlaams Radio Orkest met dirigenten als Stefan Asbury, Christian Eggen, Peter Eötvös, Alan Gilbert, Hartmut Haenchen, James MacMillan, Lev Markiz, Ingo Metzmacher, Emilio Pomarico, Julian Reynolds, Peter Rundel, Ed Spanjaard en Lucas Vis. Ook was zij te horen bij gerenommeerde Europese ensembles zoals Ensemble Intercontemporain, Ensemble Modern, het Asko Ensemble, Schönberg Ensemble, Nieuw Ensemble, Nederlands Blazers Ensemble, KammerensembleN (Stockholm), het Osiris Trio en het Altenberg Trio Wien. Met harpiste Godelieve Schrama vormt zij een duo. Zij trad op tijdens gerenommeerde festivals in Europa zoals het Holland Festival, Frankfurter Feste, Witten, Graz, Klara (Brussel), Festival van Vlaanderen, Stockholm New Music, Ultima (Oslo), Time of Music (Finland) en West Cork Chamber Music Festival. Dit seizoen zong ze de wereldcreatie van 'Black Feather Rising', de nieuwe opera van Param Vir en gaf ze een liedrecital in het Weense Musikverein.

Thomas Bauer

Thomas Bauer begon zijn muzikale opleiding als lid van de Regensburger Domspatzen en ging nadien studeren bij Hanno Blaschke en Siegfried Mauser in München. Hij won belangrijke prijzen, waaronder deze van de Bayerische Staatsregierung en de Ernst Von Siemens Musikstiftung, verder prijzen van de Cité Internationale des Arts Paris en de Deutsche Musikwettbewerb. In 2003 kreeg Thomas Bauer voor zijn prestaties in hedendaagse muziek de Schneider-Schott Musikpreis en hij won de Aoyama Music Award voor zijn debuut als liedzanger in Kyoto. Als operazanger maakte Thomas Bauer een opmerkelijk debuut in 1997 in het

Prinzregententheater te München. Op het Festival van Salzburg in 2000 werd hij alom geprezen voor het vertolken van de titelrol in Wolfgang Rihms kameropera 'Jakob Lenz'. Bauer heeft heel wat ervaring opgedaan op het gebied van de hedendaagse opera en werkte ook mee met Manfred Stahnke aan diens internetopera 'Orpheus: Kristall'. Bovendien verzorgde Thomas Bauer heel wat creaties van componisten als Luigi Nono, Wolfgang Rihm, Olga Neuwirth en Salvatore Sciarrino. Thomas Bauer is daarnaast ook erg actief bezig met oude muziek en werkte al verschillende malen samen met dirigenten als Philippe Herreweghe, Frieder Bernius, Sigiswald Kuijken, Daniel Reuss, Jos van Immerseel en Marcus Creed. Samen met pianiste Uta Hielscher treedt Thomas Bauer tenslotte ook regelmatig naar voor als liedzanger en gaf hij recitals op bekende festivals als het Beethovenfest Bonn, de Schwetzingen Festspiele en het Rheingau Musikfestival.

Spectra Ensemble

muzikale leiding

Filip Rathé

fluit

Jan Vercruysse

hobo

Ellisabeth Schollaert

klarinet

Kris Deprey

fagot

Wim Van Volsem

trompet

Serge Rigauumont

trombone

Thomas Moore

percussie

Frank Van Eycken

Bjorn Denys

piano

Luc Van Loo

viool

Pieter Jansen

altviool

Bram Bossier

cello

Lieven Baert

contrabas

Jan Verheye

BINNENKORT IN DESINGEL

BLINDMAN [DRUMS]

ERIC SLEICHIM compositie en electronics . **YVES GOEMAERE, HANNES NIEUWLAET, WARD DEKETELAERE, RUBEN COOMAN** percussie

E SLEICHIM / GW PABST Geheimnisse einer Seele (1926)

DO 5 FEB 2009 / 20 UUR / BLAUWE ZAAL

INLEIDING MAARTEN BEIRENS / 19.15 UUR / VERGADERZAAL

€15 BASIS / €10 -25/65+/ €8 -19 JAAR

DE KUNSTCAMPUS GROEIT +12.000 M²

Een bouwproject van de Vlaamse Gemeenschap en de Artesis Hogeschool Antwerpen voor deSingel internationale kunstcampus en het Conservatorium van de Hogeschool Antwerpen.

PERMANENTE TOELICHTING VESTIAIRE DESINGEL
wo>zo/14>18 uur & aansluitend bij voorstellingen/concerten

2008-2009 architectuur theater dans muziek

deSingel

Desguinlei 25 / B-2018 Antwerpen

ma → vr 10 → 19 uur / za 16 → 19 uur

www.desingel.be

tickets@desingel.be

T +32 (0)3 248 28 28

F +32 (0)3 248 28 00

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

dS De
Standaard

klara

Knack
weekblad
POCUS

hoofdsponsor

mediasponsors